

Foreldrini hjá Mathildu, Magdalena og Jóan Petur í Britustovu

Systrarnar Elna og Jóhanna Petrína, sum gjørdist einans 16 ára gomul

frakka. Her mátti okkurt gerast, sum stóðan var, so nú fór hon at ganga við syrgibandi um ermuna. Tað var so syrgiligt at síggja.

Tað bleiv sagt, at Magnus Pauli vildi so illa fara til skips, men pápin vildi hava hann við. Hetta var jú tað vanligu ták í tíðini. Tað var heldur ikki nógv annað at gera hjá einum ungum drongi, sum var farin úr skúlanum.

Her var tað sum vanligt var. Skipið kom ikki aftur, tá ið tað varð væntað, og tað varð bíðað og bíðað og vónað, til eingin vón var eftir. Hetta tók mammuni, Andreu, ógvuliga hart. Eg minnst, at hon mestsum legðist inni um hesa tíðina. Eina ferð sá eg døturnar fara leiðandi við henni, men hon orkaði illa at ganga. Hetta gloymi eg ikki. Hon kom kortini fyri seg aftur.

Nólsoy gekk burtur

Í mai 1934 hendir tann stóra vanlukkan við Nólsoynni, sum kostaði 20 monnum lívið. Samstundis fórst Neptun við 23 monnum.

Eg misti tveir beiggjar við Nólsoy. Teir vóru Poul Martin, sum var 24 ára gamal og Hans Andreas, sum var 18 ár.

Poul Martin plagdi at vera við einum suðuroyarskipi, Elin. So fekk hann kjans við Nólsoynni. Hann vildi hava Hans Andreas við sær, men tað var ikki pláss fyri báðum. Men so hendi tað, at tað barst einum av manningini frá at fara við, og nú kundu báðir sleppa við Nólsoynni.

Nú var tað aftur at bíða eftir, at teir eftir ætlan skuldu koma aftur. Men tíðin gekk uttan at nakað frættist, Tað var forferdiligt. Gingið varð hvønn dag oman á Møl, har tað sást út á hav, at vita, um nakað skip var at síggja.

Eg minnst Peter Kruse, hann hevði kikara við sær at eygleiða tey skip, sum sigldu heim framvið Mølini. Tað vóru nógv, sum høvdu áhuga fyri hesum, so har vóru fleiri menn til staðar. Eg fór so eisini oman hagar at vita, um nakað var at frætta um Nólsoynna.

So ein dagin stóðu teir og diskuteraðu. Tá kemur eitt skip framvið. Teir kendu skipið. Jú, hatta var Sjóløvan, har sum Lísabettu menninir av Eiði vóru við. Nú kundu teir staðfesta, at bara Nólsoyggjin var eftir av skipum, har eiðismenn vóru við. Meðan teir práta, hyggja teir aftur um seg og síggja, at eg standi har. Eg haldi, at teir høvdu longu tá ein gruna um, hvussu vorðið var við Nólsoynni, og teir bráðtagnaðu. Komin til húsa sigi eg við mammu, at

Brøðurnir Poul Martin og Hans Andreas. Her eru teir sjóklæddir, helst til reiðar at fara avstað við Nólsoynni. Teir komu ikki aftur

nú halda teir, at bara Nólsoyggjin er eftir, nú Sjóløvan er komin heim.

Tá sigur mamma, eg minnst tað væl, »teir koma ikki aftur.« Eg spyrji, hví hon helt tað, men tað hevði hon ikki svar uppá, men okkurt ániðsi hevur hon havt. Dagin eftir komu so boðini um, at líkið á kokkinum, Bernhardi Henriksen úr Sandavági, var ríkið á land á Eyrabakka í Íslandi. Hann var kendur av ringinum á fingrinum. Bernhard var trúlovaður við Onnu, sum eisini var úr Sandavági. Tað var hennara navn, sum var í ringinum. Tey høvdu verið trúlovað síðan 1930, og høvdu tikið ring uppá jólaaftan 1932.

Nú var eingin ivi um lagnuna hjá manningini á Nólsoy.

Sjálv frætti eg hetta dagin eftir. Skúlin var so nær við hjá okkum, at eg kundi fara oman til okkum til morgunmat. Tá minnst eg, at øll gingu har

og syrgdu. Millum hesi var Jógvan, tann yngsti beiggi mín. Pápi og hann skuldu fara yvir til Íslands á Skála (Skaula) á Langanesi at rógva út hendan morgunin.

Eg minnst, at skip teirra lá suðuri móti Ljósá. Jógvan gekk og græt. Eg spurdi hví hann græt. Jú, orsøkin var, at hann hevði ikki hug at fara avstað. »Men hví lata tit hann fara, tá ið hann ikki hevur hug?« Tá var tað, at vit høvdu fingið hesi boðini. Men teir fóru so burtur sama dag. Tað var ógvuliga trist. Hetta var eisini hart hjá mammu. Men tað var ikki annað hjá teimum at gera. Inntøka skuldi til, og útróður til lands í Íslandi gav vanliga væl av sær.

Elna, systir, var ikki heima, tá ið hetta hendi. Hon var í Søldarfirði, har hon arbeiddi fisk. Tá var sambandið ikki so gott. Tí var óheppið, at Elna frætti hetta sum tos millum fólk. Hon

kom so norður til Eiðis beinanvegin.

Tað doyði eisini ein annar drongur á Eiði við Nólsoynni, Hans Jacob Ejdesgaard. 21 ára gamal. Hann var beiggi konu skiparan Hans David Hansen úr Hósvík. Hon æt Elisabeth Maria, og kallaðist Betta. Tey høvdu bara verið gift í 9 mánaðir, tá ið hann gekk burtur. Hon misti tiskil mann, beiggja og tveir svágrar. Betta var systur Poul Ejdesgaard, sum giftist við Elnu, systir míni.

Kundi ikki konfirmerast í hvítum kjóla

Eg bleiv konfirmerað á Nesi várið eftir at vanlukkan hendi. Gentur vóru vanligu í hvítum kjóla. Men hetta kundi eg ikki eftir at hava mist tveir beiggjar, so eg bleiv konfirmerað í myrkláum kjóla.

Ein drongur av Oyri, Jarlgrim Dahl gekk burtur við Doru í 1931. Tá ið systirin, Sára, varð konfirmerað beint aftaná var tað í svørtum kjóla. Men hon fekk kortini ein ljósan kraga. Eg fekk hvíta sloyfu um flættarnar.

Lívið broyttist

Áðrenn feigdin vitjaði var gleði í húsini. Vit sungu nógv, onkur spældi uppá harmoniku, og onkur spældi munnharpu. Tey ungu loftaðu, og høvdu tað stuttligt. Hetta broyttist tá feigdin vitjaði. Eg fekk ringa samvitsku, fór til síðis og føldi, at eg ikki hevði rætt til at vera glað.

Hetta ávirkaði eisini ungdómslívið. At fara í dans og annars at stuttleika sær sum hjá øðrum ungfólki, bar ikki til.

Alt var so tungt um hesa tíðina, eisini tí fólk áttu so lítið av peningi.

Í dag verður nógv gjørt burtur úr at taka hond um fólk, sum koma út fyri missum. Men hetta var ein heilt onnur tíð, tá ið tosað varð sum minst um slíkt. Í skúlanum segði eingin eitt orð við meg, hóast eg hevði mist tveir beiggjar. Eg gekk einsamøll og føldi meg eisini einsamalla.

Prestur var ikki á Eiði tá, so vit fingur onga vitjan av presti. Grøn prestur hevði minningargudstænaðu í kirkjuni í Hósvík, haðan flestu av manningini vóru. Men tað minnst eg einki til. Hósvík var eisini langt burtur tá í tíðini.

Tað skal verða ynskt Mathildu hjartaliga tillukku við tí stóra føðingardegnum. Frásøgnin hjá henni fer at halda fram í januar. Hetta kann lesarin gleða seg til.